
Gent | Laura Serrat | Actualitzat el 28/01/2019 a les 12:14

Un mirall i un cos ballant

RETRATS. «Quan una balla aprèn a observar el seu cos». Un gran mirall reflecteix la figura de la ballarina Laura Bataller mentre recolza la mà a la barra i enlaira la cama al sostre. Es mou amb l'elegància de qui controla cada moviment, tot i que el riure que se li escapa sovint li dona un toc d'espontaneïtat.

Foto: Marc Prat.

D'entrada el seu cos menut pot evocar fragilitat. però l'energia que diposita en cada pas de ball mostra que ha trobat l'equilibri. Diu que ballar l'ha fet conscient del propi cos i dels missatges que li llança. «Des dels primers anys fent dansa, he vist créixer el meu cos, l'he notat cansat, enristit o fins i tot nerviós», explica la ballarina. Comenta que «sovint només ens mirem al mirall per

empolainar-nos, però no revisem com està el cos». Al llarg de la seva trajectòria, ha intentat conèixer-se més a si mateixa i al seu cos a través de la dansa clàssica i la contemporània. Dos estils que l'han fet créixer com a ballarina i que ara ensenya als alumnes del centre on ella és directora, l'escola de dansa Olga Roig, de Manresa.

En aquesta escola és on ella va aprendre els primers passos de ballet. Es tracta d'una antiga casa senyorial on predominen els colors rosat i blanc, combinats amb la fusta. Es mira al mirall i encara pot veure la nena somiadora que un dia va decidir dedicar la vida a la dansa. «El piano sonava i jo ballava ballet en una de les sales d'aquesta escola, quan la música em va fer sentir tan viva que vaig decidir que el meu futur seria la dansa», recorda Bataller. No va tenir mai por d'equivocar-se, «jo solament treballava per aconseguir el meu somni». Un objectiu que la va dur hores i hores a posar-se una melodia en bucle i a ballar una coreografia una vegada i una altra. «El temps que un artista dedica a la seva obra és difícil de comptar, ja que no és solament una feina sinó una manera de sentir», comenta. Quan va acabar la secundària va posar-se a treballar i, més tard, va aconseguir entrar a l'Institut del Teatre, on es va especialitzar en dansa contemporània i en pedagogia de la dansa, sense deixar de banda el ballet. Retorna la mirada al mirall i s'adona de la fugacitat dels anys que han passat. Ara en té 43, però destaca que a «l'hora de ballar l'espurna de la innocència sempre ha d'estar encesa». Encara que els passos estiguin pautats l'un darrere l'altre, «la coreografia ha de transmetre frescor». Segons Bataller, la ballarina ha de sentir que en cada pas balla la seva ànima. La ballarina troba aquesta sensació quan improvisa. «De petita m'atordia quan em deien que ballés de forma lliure», recorda. Però als vint anys es va proposar, com un repte, aprendre a improvisar els moviments. Des d'aleshores, ha protagonitzat diferents espectacles utilitzant aquesta tècnica. La improvisació li recorda que la dimensió de la dansa és el present. «La ballarina existeix mentre balla, però després desapareix». És un art efímer.

Per a Bataller, ballar és una manera de veure la vida. La dansa l'ha acompanyat en processos tan íntims com un part. «Jo vaig parir ballant perquè era conscient dels meus moviments i del dolor que sentia». Explica que el fet de donar vida, l'envelliment, la mort o fins i tot l'amor es poden explicar a través de la dansa, «com un escriptor ho fa amb les paraules o un pintor amb quadres». L'amor que sent per la dansa l'intenta transmetre als més petits. Quan va acabar la formació, va decidir que la docència era un camí que l'atreia «per poder treballar amb gent jove i conèixer les seves inquietuds». Ara s'ha convertit en la directora de l'escola de dansa on va aprendre a ballar. «El més important és que els infants aprenguin a observar el seu cos, que reconeixin els seus punts febles i que se l'estimin perquè és el mitjà amb el qual voltem per aquest món».